

Dag van de vrede

**DAG VAN
DE VREDE**

TIJS DEJONCKHEERE

Hey beste lezer,

Wat ben ik blij dat dit boek eindelijk in jouw handen ligt. Ik hoop uit de grond van mijn hart dat het je veel leesgenot brengt. Als dat het geval is, weerhoud jezelf er dan zeker niet van om dat te delen met de buitenwereld. Hetzij in het echte leven, hetzij op sociale media, hetzij op gespecialiseerde boekensites door vijf sterretjes te geven. Want gedeelde vreugd is dubbele vreugd. En blader nu maar snel door naar het eigenlijke verhaal.

Hoogachtend,
Tijs

Voor het eerst gedrukt in maart 2022

Copyright © 2022 Tijs Dejonckheere

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt, door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande toestemming van Tijs Dejonckheere.

Omslagontwerp: Tijs Dejonckheere

Auteursfoto: Jef Boes

ISBN 9789464487626

www.tijsdejonckheere.be

Voor Elise, Harrie en Nora.

1

21 JANUARI - 10.07 UUR (HOUSTON)

Het was zo'n twintig jaar geleden dat Dirk Vervaecke nog eens in een dokterswachtkamer had gezeten. Ergens in de Ardennen was dat toen. Ariane, zijn dochter, was tijdens een wandeltocht gestruikeld en met haar knie op een scherpe steen beland. De gapende wond diende genaaid te worden. Omdat de dichtstbijzijnde dokter nog met een andere patiënt bezig was, moesten ze even plaatsnemen in de wachtkamer. Terwijl Ariane zachtjes snikte, probeerde Dirk te gissen aan wat voor kwaaltjes de andere patiënten in de ontvangstruimte leden. Dirk herinnerde zich verrassend goed de man met het pokdalige gezicht, van wie hij vermoedde dat hij er was om een wrat weg te branden. Of zijn vrouw er toen bij was, daar in de Ardennen, dat kon hij zich niet meer voor de geest halen.

Vandaag zat hij in ieder geval alleen in een Texaanse wachtkamer. En deze keer hoefde hij niet te raden wat er met de andere patiënten scheelde: ze hadden allemaal kanker.

Het is niet zo dat Dirk in de afgelopen twintig jaar geen dokters meer geconsulteerd had. Als het écht nodig was, dan liet hij wel een arts komen. U moet weten dat Dirk de rijkste mens was die ooit geleefd heeft. Een vervelend neveneffect daarvan was dat zijn tijd ongelooflijk kostbaar was. De economie had er dus weinig baat bij dat Dirk zijn tijd zat te verspillen in de wachtkamer van een dokter.

Vandaag lagen de kaarten anders. Enkele weken geleden verloor Dirk zijn eetlust omdat hij zich bijna voortdurend zeeziek voelde.

Vreemd, gezien het al even geleden was dat hij zich in maritieme sferen had begeven. Toen hij ook nog eens verschrikkelijke jeuk kreeg aan zijn benen, besloot hij er toch een dokter bij te halen. Mannen en vrouwen van zijn stand hebben vaak een lijfarts, maar Dirk vond dat een onnodige kost omdat hij zelden of nooit ziek werd. Zijn kostenefficiënte aanpak, zowel op professioneel vlak als in zijn privéleven, was volgens hem een van de sleutelfactoren van zijn succes.

De huisarts die hem uiteindelijk onderzocht, stuurde Dirk meteen naar een oncoloog. Die sprak na enkele scans en onderzoeken het beenharde verdict uit: pancreaskanker. Stadium vier. Uitgezaaid. Nog enkele maanden, in het beste geval een jaar te leven.

Als een verrassing kwam het niet helemaal. Dirk had altijd met plezier een glas gedronken, tafelde graag uitgebreid en rookte af en toe als de stress hem overmande. Hij was bovendien het type dat drie ovenschotels mocht binnenwerken, gewicht kwam er nooit bij. Voor sport was er helemaal geen tijd. Hij had zich altijd smalend uitgelaten over CEO's die klaarblijkelijk tijd te veel hadden dat ze marathons konden lopen. Hij kreeg nu een beetje spijt van die uitspraken.

Dirks goede vriend Laurent, ook zijn advocaat, wist niet goed hoe te reageren op het doodsvonnis. Het was uitzonderlijk dat die spraakwaterval droogviel. Om toch maar iets te zeggen, raadde Laurent hem aan een *second opinion* te nemen. En zo kwam het dat Dirk vandaag in een wachtkamer in het University of Texas MD Anderson Cancer Center zat. De wereldvermaarde professor Gregory Andrews behandelde aan deze universiteitskliniek vergevorderde pancreaskankers met een experimentele immunotherapie. De resultaten waren tot dusver spectaculair. De meeste patiënten verdubbelden hun voorspelde levens-tijd. Zoals dat gaat met experimenten, waren er ook risico's. Een handvol patiënten had binnen de twee weken het loodje gelegd. Iets met een slechte reactie van bepaalde eiwitten op de antistoffen, je moest er wat geluk mee hebben. Dirk besloot zijn kans te wagen, hoewel er een stevig prijskaartje aan zijn laatste strohalm bengelde. Op basis van zijn maandloon had hij ruwweg berekend dat hij er ongeveer zeventien minuten zou moeten voor werken. Dat kon hij dus wel hebben.

Eerder die week onderging Dirk al enkele tests, vandaag vond het

intakegesprek plaats. 'Intakegesprek' was niet meer dan een mooi woord voor een babbeltje waarin meegeedeeld werd of hij al of niet in aanmerking kwam voor de experimentele therapie. Dirk was wat nerveus. Niet voor wat moest komen, wel voor de onwennige situatie waarin hij zich bevond. Al dertig jaar was Dirk de persoon op wie andere mensen moesten wachten. Hij die op iemand anders moest wachten, voelde heel bevreemdend aan. Er waren immers al veertig minuten van zijn kostbare tijd weggetikt, zonder dat er iets productiefs tegenover werd gezet. Zijn dwangmatige drang om de tijd naar zijn hand te zetten, vond zijn oorsprong in een cursus economie die hij ooit volgde. In het handboek werd een hoofdstuk gewijd aan het concept opportuiniteitskosten. Er werd beschreven dat wanneer je een economische keuze maakte, het belangrijk was om bij de verschillende mogelijkheden de gevolgen, of kosten, in rekening te brengen. In het handboek werd studeren als voorbeeld meegegeven. Je kunt een vierjarige masteropleiding volgen, waardoor je je kansen op een goedbetaalde job verhoogt. Maar je kunt ook gewoon vier jaar werken en centen verdienen, weliswaar als laaggeschoolde. Als je kiest om te studeren, dan is je opportuiniteitskost vier jaar loon. Maar als je weet dat je met een diploma die vier jaar laaggeschoolde arbeid snel goed kunt maken, dan is studeren die opportuiniteitskost wel waard. Dirk was geobsedeerd geraakt door het concept van opportuiniteitskosten, en begon het op een ongezonde manier toe te passen in zijn dagelijkse leven. Louter economisch gezien was het in Dirks ogen dus rationeel om een nacht door te werken en geen tijd te spenderen met zijn gezin, want als Dirk goed zijn kost verdiende, dan zou zijn gezin daarvan meeprofiten. Zijn manier van denken had ervoor gezorgd dat hij zich de dure dokter aan het eind van de gang kon permitteren, maar ook dat hij moederziel alleen in diens wachtkamer zat.

Aan de ingang van het gebouw had hij zijn telefoon uitgeschakeld omdat er zo'n verbodsbordje stond. Hoewel hij al zeker vijf mensen had gezien die toch op hun toestel bezig waren, liet hij plichtbewust zijn smartphone in zijn binnenzak zitten. Hij dacht aan de tientallen mails die nu ongetwijfeld binnenstroomden. Hij zuchtte en gooide nog maar eens een blik op de klok. Met zijn wachttijd had hij de therapieën

van de twee andere patiënten in de wachtzaal kunnen betalen, besefte hij. Zijn bloeddruk steeg enkele punten.

Dirk had wel een boek en een paar tijdschriften in zijn aktetas zitten, dus hij had kunnen lezen om de tijd wat te doden. Heel plichtbewust had Dirk altijd lectuur bij, want je wist nooit welk oponthoud zijn kostbare tijd zou verspillen. Dirk las alles wat hij in zijn handen kon krijgen: businessboeken, wetenschappelijke magazines, zakenkranten, romans, non-fictie en ook populaire tijdschriften. Alles wat hem maar kon helpen om vat op de wereld te krijgen. Maar in zijn hoofd raasde er nu een tornado aan gedachten die hem belette geconcentreerd te kunnen lezen. Bovendien ging hij er al veertig minuten van uit dat het nu wel ieder moment zijn beurt zou zijn om de praktijk te mogen binnenstappen.

Wendy Clarkson stak haar neus binnen in de wachtruimte. Vandaag startte ze als kersvers administratief assistente van professor Andrews. Ze had die ochtend rond de koffieautomaat al enkele roddels over de professor opgevangen. Op basis daarvan had ze een beeld van hem gevormd: een perfectionist die niet vies was van een misogyne opmerking, beperkt empathisch vermogen maar onmiskenbaar geniaal. De schijnbaar intimiderende persoonlijkheid van haar nieuwe werkgever maakte Wendy niet bepaald zenuwachtig. Want tot nu toe verliep haar ochtend vlekkeloos. De professor had haar zelfs al gecompimenteerd op haar stiptheid (ze was een uur te vroeg). Nee, het was MedEx Pro dat haar nerveus maakte. Het verouderde softwarepakket, dat gebruikt werd om de medische dossiers te beheren, deed al negen jaar dienst in het Cancer Center. Verschillende dokters en bedienden hadden al meermaals geklaagd bij het management om over te stappen naar een nieuwere, gebruiksvriendelijkere applicatie. De IT-afdeling had al enkele offertes opgevraagd, maar verder dan dat kwam het niet. Het probleem was dat de omschakeling naar een nieuw systeem het dossierbeheer van het Anderson Cancer Center op zijn minst een week zou platleggen. En dat in de veronderstelling dat alles goed zou verlopen, wat meestal niet het geval is bij zo'n softwaretransitie. Onverantwoord, vond het management. Op enkele

kleine misverstanden na, waren er nog nooit grote problemen voorgekomen ten gevolge van de weinig gebruiksvriendelijke software. En MedEx Pro was het goedkoopste pakket op de markt. Dus hield het management het been stijf. Waardoor het personeel het verwarrende en onoverzichtelijke gebruikersscherm voor lief moest nemen.

Wendy had die ochtend al drie patiëntendossiers probleemloos klaargezet voor professor Andrews. Een vals gevoel van veiligheid maakte zich van haar meester. Uiteraard maakte ze toen de fatale fout. Ze had het dossier van Dirk netjes open geklikt op haar computerscherm, maar was vergeten op het knopje “Sync To Other Device” te klikken. Had ze dat wel gedaan, dan stond nu het dossier van Dirk open op het scherm van professor Andrews. In de plaats daarvan stond nog steeds het dossier van de vorige patiënt open, meneer Lopez.

Zich niet bewust van die noodlottige uitschuiver, stond Wendy nu dus in de wachtkamer.

“Mister Vervaecke, kunt u met mij meekomen? De professor verwacht u.”

Dirk ontwaakte uit een dagdroom en besepte dat het heel lang geleden was dat hij nog eens gedagdroomd had. Wachten is zo slecht nog niet, dacht hij, maar meteen verwierp hij die gekke gedachte. Een halve seconde later stond hij op en volgde Miss Clarkson de gang in.

Onderweg naar het dokterskabinet, hinkte Dirk op twee gedachten. In het eerste scenario zouden zijn testresultaten goed genoeg zijn om meteen van start te gaan met de immunotherapie. In het tweede scenario zouden zijn waarden twijfelachtig zijn, en zouden bijkomende testen moeten uitklaren of hij al dan niet in aanmerking kwam voor de therapie. Bij het tweede scenario troostte hij zich met de gedachte dat hij de professor wel zou kunnen overtuigen om hem toch in het experiment te laten stappen. Dirk had immers een blind vertrouwen in zijn eigen onderhandelingskunsten. Zijn onmetelijke fortuin was daar de voornaamste getuige van. Aan het derde scenario, waarin zijn toestand te slecht was om in aanmerking te komen voor de therapie, wou Dirk even niet denken.

Miss Clarkson zwaaide de deur van de dokterspraktijk open en

kondigde Dirk aan bij de professor. Ze nam afscheid met een brede smile. Dirk stapte het kabinet binnen. De kamerhoge ramen boden een magnifiek uitzicht over de stad Houston en huldten de ruimte in licht. De witte muren en het moderne, minimalistische interieur gaven Dirk niet de indruk dat hij zich in een dokterskabinet bevond. Alhoewel, de kunststof modelpancreas op het bureau gaf het wel weg.

“Mooi stukje vastgoed dat u hier heeft,” stak Dirk van wal, wijzend naar het stedelijke panorama.

“Dat uitzicht went op den duur wel hoor”, zei Andrews zakelijk en stak zijn hand uit. “Professor Andrews, aangenaam. Gaat u zitten.”

Dirk schudde zijn hand en plofte zich op de wishbone stoel.

“Ik heb een vastgoedbedrijf, en ik kan u verzekeren dat een locatie zoals deze goud waard is. Het is te zeggen, ik ken de stad natuurlijk niet zo goed, maar dit lijkt mij best een goede buurt...”

De professor negeerde de smalltalk en bestudeerde zijn computerscherm. Zijn ogen schoten alle richtingen uit en hij klikte nerveus enkele dingen aan. Na een haast onwaarneembare knik, richtte hij zich terug tot Dirk.

“Meneer Vervaecke, ik zal u niet langer in spanning houden. Ik heb goed nieuws voor u. We zien in ons onderzoek dat het aantal kankercellen achteruitgaat. Dat betekent dat de behandeling aanslaat. Nu, dat is nog geen reden om euforisch te zijn. We hebben nog een lange weg te gaan. Maar we hebben al een eerste stap in de goede richting gezet.”

Een warm, hoopgevend gevoel borrelde in Dirk op. Maar al snel nam de rede het over.

“Hoe bedoelt u, de behandeling slaat aan?”

“Wel, de eerste sessie immunotherapie die u heeft ondergaan, doet zijn werk.”

“Maar... ik heb nog helemaal niets toegediend gekregen.”

“Hoezo... U hebt toch...” De professor wendde zijn blik naar het computerscherm. “Oh... Ik zie het al... Dit is... Dit is een misverstand. Kunt u mij even excuseren.” De professor was duidelijk van zijn melk. Hij stooft zijn praktijk uit.

Dirk hoorde gedempte schreeuwen. Het was professor Andrews die Wendy de mantel uitveegde omdat ze het patiëntendossier niet

gesynchroniseerd had. Andrews was eigenlijk vooral beschaamd dat hij zelf niet in de smiezen had dat hij naar het dossier van zijn vorige patiënt aan het kijken was. Zijn eergevoel was gekrenkt en in een waas van impulsiviteit ontsloeg hij arme Wendy op haar eerste dag. Andrews was wel zo slim om er een draai aan te geven dat ze de psychologische integriteit van de patiënt in gedrang had gebracht, want door haar schuld had hij een patiënt verteld dat er nog hoop is, terwijl die stakker hooguit zes maanden te leven had.

Nadat de professor Wendy de opdracht gaf haar spullen te nemen en haar badge bij HR af te geven, keerde hij terug naar zijn kabinet. Hij nam plaats achter zijn bureau, veegde een imaginair stofje van zijn kunstpancreas en schraapte toen zijn keel.

“Meneer Vervaecke. Mijn excuses van daarnet. Op mijn computerscherm stond het dossier open van de vorige patiënt. Ik moet u helaas teleurstellen. Uw kanker is te ver gevorderd om in aanmerking te komen voor onze therapie. Ziet u, de kankercellen zijn al uitgewaaid op enkele andere vitale organen, waardoor we heel realistisch moeten zijn: u bent terminaal. Ik schat dat u ruwweg nog een maand of zeven, misschien acht te leven hebt. Uw lichaam verkeert in een totale oorlog die u, helaas, niet meer kunt winnen.” De professor opende een lade en haalde er een foldertje uit. “Daarom raden we u zeker aan om contact te nemen met onze palliatieve dienst...”

Andrews zette zijn ingestudeerde praatje verder, maar zijn woorden deemsterden langzaam weg, alsof iemand de volumeknop geleidelijk dichtdraaide. Dirk staarde voor zich uit terwijl een golf van machteloosheid hem overspoelde. Hij wou zijn kanker aanpakken zoals hij elk obstakel op zijn levensweg omzeilde: er genoeg geld tegenaan gooien tot het pad zich vanzelf effende. Maar deze keer zou dat geen zoden aan de dijk brengen. Hij had de beste dokter ter wereld een aardige som toegestopt en die zag er zelfs geen beginnen aan. Zijn onmetelijke fortuin ten spijt: Dirks dood was nu onafwendbaar.

2

21 JANUARI - 13.57 UUR (HOUSTON)

Natuurlijk had Dirk een privéjet. Hij had een interieurvormgever de opdracht gegeven om van het zitgedeelte een waarheidsgetrouwe replica te maken van zijn zithoek thuis. De meubelmaker die ingeschakeld werd om de fauteuils te fabriceren, keek vreemd op toen hij te horen kreeg dat hij ook passende veiligheidsgordels moest voorzien. Maar het resultaat mocht er zijn. En ook al was zijn vliegende woonkamer een stuk kleiner dan het origineel op de begane grond, Dirk voelde zich steeds thuis in de lucht.

Dirk gebruikte zijn privéjet vaak als extra duwtje in de rug bij onderhandelingen. Een lastige klant gaf vaak toe als er een all-in reisje naar de Bahamas met privévlucht op tafel werd gegooid. Ook de verschillende bestuurders van de zusterbedrijven die deel uit maakten van Vervaecke Industries, maakten vaak gebruik van het vliegtuig, wat ervoor zorgde dat het toestel bijna constant in de lucht hing. Door het drukbezette vliedschema was het verplichte onderhoud al een paar keer vooruitgeschoven, tot er op een technische controle enkele mankementen werden vastgesteld. Het toestel werd aan de grond gehouden om het hoognodige onderhoud uit te voeren, en na de keuring zou het weer de lucht in mogen. Het onfortuinlijke toeval wou nu net dat Dirk op de dag van die keuring een felbegeerde consultatie te pakken had bij professor Andrews. Daarom moest hij de trip naar Houston afleggen zoals een gewone sterveling: met een commerciële lijnvlucht.

Dirk plofte zich neer in passagiersstoel 38E, palend aan het

gangpad. Zijn aktetas wierp hij op de stoel naast zich, die mocht aan het raampje zitten. Nauwelijks drie en een half uur eerder verliet Dirk het kabinet van professor Andrews. Sindsdien had hij alles in een waas beleefd. Hij herinnerde zich maar half meer dat hij de eerstvolgende vlucht terug naar huis geboekt had, van het traject naar de luchthaven wist hij niets meer.

De eerste vlucht naar huis was er een met een tussenlanding in O'Hare International Airport. Het vliegtuig dat hem naar Chicago ging brengen was een kleiner model, wat wel gebruikelijk was voor binnenlandse vluchten. Het toestel beschikte niet over business class, dus had Dirk dan maar gekozen voor first class. Het verschil met economy class zat hem in de royale beenruimte, drank naar believen en gratis zakjes pinda. Een velours gordijn scheidde het keurige volk van het gepeupel dat moest betalen voor hun nootjes.

Ooit had Dirk laten vallen dat zijn daadkracht een van de sleutelfactoren was van zijn succes. Hij dacht terug aan die quote en besliste zich te herpakken. Het was zijn stijl namelijk niet om het te laten hangen. Hij viste zijn agenda en een pen uit zijn aktetas. Op een notitiepagina schreef hij vanboven "TO DO" en onderstreepte beide woorden. Hij bewonderde kortstondig hoe mooi recht hij de lijn had getrokken. Door het raampje zag hij de laatste bagagekarretjes wegrijden van het tarmac. Dirk beet op zijn vulpen en zuchtte. Tot zover zijn daadkracht.

"Excuseer mister, ik vrees dat u op mijn plaats zit." Dirk keek op en zag een jongeman met een vriendelijk gezicht hem aankijken. Met de wijsvinger van zijn vrije hand wees hij naar zijn ticket, en onder "Seat" stond 38E gedrukt. In het zeldzame geval dat hij zijn privéjet niet ter beschikking had, boekte Sylvie, Dirks persoonlijke assistente, zijn vlucht. Door de onvoorziene omstandigheden, zijnde de formele bevestiging van zijn nakende dood, had Dirk het nu dus voor een keertje zelf gedaan. Sylvie wist dat Dirk op zijn privacy gesteld was, en boekte zonder zijn medeweten daarom steeds het aanpalende zitje erbij. Dirk was dat in de chaos na zijn bezoek bij professor Andrews helemaal vergeten en vervloekte zichzelf.

Dirk keek even naar zijn eigen vliegticket zonder echt te zien wat

erop stond. “Oh. Sorry.” Hij rechte zich op om plaats te maken maar stootte zijn hoofd tegen het handbagagevak.

“Gaat het?”

“Ja, ja. Het is oké.”

Dirk wreef even over zijn achterhoofd. De twee stonden nu ongemakkelijk in het gangpad. De jongeman frommelde nerveus zijn vliegticket in zijn rugzak en stak zijn hand uit.

“Simon, aangenaam”.

Dirk keek de jongen onderzoekend aan. Door zijn frivole krullenbol en engelengezicht, schatte hij hem hooguit twintig. Als rijkste mens ter wereld overkwam het Dirk wel eens dat mensen hem herkenden, ook al probeerde hij een teruggetrokken leven te leiden. Meestal herkenden zakenlieden hem door een foto uit een of ander zakentijdschrift. Gezien zijn jeugdige leeftijd, was dat niet meteen de literatuur die deze jongeman raadpleegde, schatte Dirk. Overigens vond hij het op zich niet erg dat mensen hem herkenden. Wel vond hij het vervelend als mensen hem aanklampten of om een selfie vroegen, omdat het tijdverlies was. Mensen beseften niet dat een selfie met Dirk Vervaecke zowat de duurste foto was die je kon nemen.

Dirk keek Simon nog eens strak aan. De jongen hield zijn hoofd schuin en kneept zijn ogen tot spleetjes. Hij herkende Dirks gezicht maar kon hem niet thuiswijzen. Des te beter.

“Dirk, ook aangenaam.” Dirk schudde hem de hand. Simon nodigde hem met een handgebaar uit om aan het raampje te gaan zitten, waarop Dirk zich een tweede keer neerplofte. Simon volgde zijn voorbeeld.

“Zie mij hier eens zitten.” Simon bewonderde de stoel alsof hij op de allerhoogste troon zat, en op het punt stond gekroond te worden tot keizer van onze Melkweg. Hij probeerde alle knopjes uit die hij in zijn nabijheid vond. Zo plaatste hij zijn rugleuning zo ver hij kon naar achteren, om hem meteen weer in de originele positie terug te brengen. Hij bladerde irritant luid in het in-flightmagazine. Vervolgens verlegde hij zijn aandacht naar het entertainmentsysteem, op het scherm dat ingebouwd was in de stoel voor hem.

“Wow! Zesentachtig films in het aanbod.” Simon leek oprecht onder de indruk en wachtte Dirks reactie af.

Dirk had helemaal geen zin om een gesprek aan te gaan met die zenuwpees. Naast het feit dat hij een hekel had aan oversociale Amerikanen, had hij belangrijker zaken aan zijn hoofd. Een plan smeden om nog iets te maken van zijn laatste maanden op deze aardkloot, bijvoorbeeld. Hij probeerde Simon te negeren door strak naar zijn to-do-lijstje te kijken.

Simon gaf niet op en gooide het over een andere boeg.

“Ik had eigenlijk een ticket voor economy, maar die was overboekt of zoiets, en ik mocht hier komen zitten. Eerste keer dat ik in first class zit. Vlieg jij vaak eerste klas?” Simon bracht zijn rugleuning terug recht.

Dirk weifelde even. Kon het interieur van zijn privéjet gecatalogeerd worden onder de noemer eerste klas? Of eerder business class? Hij wou de conversatie mijden en mompelde dan maar “Altijd.” Hij keek nog steeds niet op. Met zijn punt tekende hij een streepje, het eerste opsommingsteken van zijn to-do-lijstje.

“U vindt het vast vervelend dat ik zoveel praat.”

Nu keek Dirk wel op. Betrapt.

“Mijn excuses voor mijn directheid. Maar ik heb enorme last van vliegangst, en ik heb gemerkt dat ik mijn paniekaanvallen kan onderdrukken door constant te babbelen. Ik denk dat als ik blijf praten, dat ik mijn onderbewustzijn op een of andere manier afsluit, en zo mijn vliegangst geen kans geef. Enfin, ik blijf wel wat nerveus, maar dat heb je misschien al gemerkt.”

“Ik kon mij inderdaad niet van de indruk ontdoen.”

“Sorry daarvoor. Maar een voldragen paniekaanval is nog veel vervelender, dat kan ik u verzekeren.”

Een zuinige glimlach vormde zich op Dirks gezicht. Hij maakte de bedenking dat hij misschien wel baat had bij enige verstrooiing. Zijn ervaring leerde hem dat hij pas inspiratie vond als hij er niet uitdrukkelijk naar zocht. Uiteindelijk had hij meteen na deze vlucht nog een lange vliegreis vanuit Chicago voor de boeg, die hij kon benutten om over zijn netelige toekomst na te denken. Tenslotte had Simon best een aangename stem dus naar hem luisteren zou geen straf zijn. En zodoende besloot Dirk Simon te helpen.

Aanvankelijk bleef Dirk de spreekwoordelijke therapeut die

stilzwijgend Simons ratelende monoloog aanhoorde. Zo leerde hij dat Simon op weg was naar huis, om de achtenveertigste verjaardag van zijn vader te vieren. Zelf studeerde Simon in Houston. Hij had een oudere broer, die in New York studeerde, en een jongere zus die nog thuis woonde. Zijn vliegangst had hij opgedaan toen hij zo'n jaar of zestien was. Tijdens een familievakantie richting Hawaii was hun vliegtuig in een danige turbulentie verzeild, dat zijn bord met gehaktballen in tomatensaus op een gegeven moment boven zijn hoofd zweefde. De tomatenvlekken op zijn T-shirt waren nooit meer uitgegaan, en ook de panische angst voor vliegen bleef hardnekkig hangen. Na een dik half uur werden zijn vertelsels alledaagser, saaier zelf. Hij haalde de meest willekeurige anekdotes aan. Zo stak hij plots van wal dat hij afgelopen week een koffie had gekocht die maar liefst negen dollar had gekost, dat er in de coffeeshop een vrouw zat met slechts drie vingers, en dat hij er het urinoir was vergeten doorspoelen. Simon zweeg geen seconde, want zijn continue woordenwaterval moest het smeulende vuur van zijn vliegangst smoren.

Dirk merkte dat Simon het moeilijker kreeg om te blijven vertellen. Om het voor hem wat gemakkelijker te maken, stelde Dirk hier en daar een gerichte vraag, waardoor de monoloog geleidelijk vervelde tot een conversatie. De korte adempauzes deden Simon klaarblijkelijk deugd, Dirk merkte aan zijn lichaamstaal dat hij rustiger werd. Misschien had Simon het mis, en is het niet per se door zelf te praten dat hij zijn vliegangst onderdrukte, maar was het eerder door een boeiend gesprek aan te gaan dat zijn paniek in bedwang werd gehouden.

Toen Dirk gevraagd had naar Simons studies (zijn hoofdvak was nu economie), ontstond een interessante discussie over het Amerikaanse en Europese onderwijssysteem. Dirk vond de Angelsaksische praktijk waarbij studenten torenhoge leningen afsloten om hun studies te financieren onrechtvaardig. Simon probeerde het systeem te verdedigen, maar moest toegeven dat hij zelf geen lening had lopen. Zijn ouders waren bemiddeld genoeg om zijn studies te betalen. Door deze onthulling meende Simon dat hij het recht van spreken in de discussie verloren had, en oordeelde hij het moment rijp om het gesprek een andere wending te geven.

“Heeft u eigenlijk kinderen?”

Dirk schuifde ongemakkelijk op zijn stoel.

“Euh, ja. Een dochter. Ariane.”

“Wat studeert zij dan?”

“Ze werkt al. Ze heeft geneeskunde gestudeerd.”

“Oh, een dokter! Welke specialisatie?”

“Ze is spoedarts.”

Dirks toon werd ingetogener, hij praatte stiller.

“Oh, en werkt ze dan in een ziekenhuis?”

“Nee, niet meer. Het laatste dat ik van haar gehoord heb, was dat ze bij Artsen Zonder Grenzen werkte.”

“Hoe bedoel je, het laatste dat je van haar gehoord hebt?”

Dirk liet even een stilte. Dat kon Simon uiteraard niet hebben, met die verdomde paniekaanvallen die om de hoek loerden.

“Is ze dan vermist of zo?”

“Nee. Althans, dat hoop ik toch niet. Nee, ze heeft enkele jaren geleden alle contact met mij verbroken, sindsdien heb ik weinig tot niets meer van haar gehoord.”

Dirks gedachten waren de laatste weken al meerdere keren afgedwaald naar Ariane. Het werd stiller aan tijd dat hij haar het heuglijke nieuws bracht dat ze binnen ettelijke maanden 's werelds grootste fortuin zou erven. En het minder vrolijke nieuwtje dat haar vader ging sterven.

“Oei, wat is er dan gebeurd?”

Ze hadden sporadisch nog eens gemaïld, maar zij had altijd heel zakelijk geantwoord op zijn vragen; soms kwam haar repliek pas weken nadat hij had gestuurd. Desalniettemin kreeg Dirk het gevoel door over haar te praten, te denken, dat ze toch een beetje terug in zijn leven kwam. Ook al ervoer hij de stukgelopen relatie met zijn dochter als een van zijn grootste mislukkingen, over Ariane praten had ogenschijnlijk een heilzaam effect op Dirk. Hij wenkte naar een airhostess die een cateringkarretje vooruit aan het duwen was, en beval haar een dubbele whisky uit te schenken.

“Even mijn keel smeren voor ik dit uit de doeken doe.”

Dirk begon zijn verhaal vijfendertig jaar terug in de tijd. Legu-Serv,

een diepvriesgroentenfabriek waar hij voor werkte, sponsorde in die tijd een voetbalclub uit de middenmoot. Om zijn sponsors te bedanken, organiseerde de ploeg ieder jaar een nieuwjaarsreceptie. Dirk was er aanwezig in naam van het bedrijf. De avond werd aan elkaar gepraat door de bevallige Brigitte De Smet, die enkele jaren daarvoor laureate was bij een missverkiezing. In eerste instantie had hij niet te veel aandacht aan haar besteed. Maar toen ze later op de avond beiden de laatste chocomousse van het dessertbuffet wilden nemen, viel Dirks oog op de gastvrouw van de avond. En het was meteen liefde op het eerste gezicht. Of toch voor Dirk. Hij liet haar het dessertje nemen en vroeg haar nummer, zodat ze ergens konden afspreken waar wel voldoende chocomousse was. Brigitte ging met enige achterdocht in op het voorstel van de kleine, magere man met de heldere ogen. Er volgden enkele afspraken, en uiteindelijk viel zij toch voor de charmes van de bevlogen ondernemer.

Er volgde een passionele romance. De toen al drukbezette Dirk was meer afwezig dan goed was voor de relatie, maar de beperkte tijd die Brigitte met hem doorbracht, was zo intens dat ze helemaal aan hem verslingerd was. Voor Dirk was het allemaal goed zo; hij had een vis aan de haak geslagen die een visser van zijn niveau normaal nooit zou vangen. Niet dat Dirk lelijk was, hij was alleen kleiner dan Brigitte en op dat moment licht kalend (een euvel dat hij later met een esthetische ingreep zou verhelpen). Als hij op recepties kwam met Brigitte rond zijn arm, voelde hij de jaloerse blikken en genoot hij intens. Vandaar dat hij op een bepaald moment besloot de volgende stap te zetten: hij vroeg Brigitte ten huwelijk, en zij zei ja.

Redelijk snel daarna werd Brigitte zwanger en kwam Ariane. Door haar gitzwarte haardos, licht getaande huid en de vorm van haar gezicht, zeiden de mensen dat ze twee druppels water haar moeder was. Alleen haar helblauwe ogen had ze van haar vader geërfd. Haar karakter ook, dat zou later blijken.

Geconfronteerd met het nakende einde van zijn leven, beseft Dirk dat de eerste tien levensjaren van Ariane de gelukkigste tijd van zijn leven waren geweest. Omstreeks haar tiende verjaardag trad er een kantelpunt op. Ariane had van school de opdracht gekregen om een

spreekbeurt te geven over haar hobby. Tot dat moment was ze opgegroeid in de zorgvuldig gesponnen cocon van haar moeder. Ze zat niet in een jeugdbeweging, sportclub, muziekschool of tekenacademie. Ze had wel heel veel speelgoed en behoorlijk wat vriendjes en vriendinnetjes die mochten komen spelen, dus tot dan toe had Ariane geen nood gehad aan een hobby. Tot ze dus die spreekbeurt moest geven.

Met een mooie tien op tien was de spreekbeurt van Ariane een eclatant succes. Ze had aan het begin van haar monoloog namelijk open kaart gespeeld en ridderlijk toegegeven dat ze geen hobby had. De consternatie in het klaslokaal was compleet. In het vervolg van haar betoog beschreef ze hoe ze in de twaalf dagen voorafgaand aan de spreekbeurt als een hedendaagse vrouwelijke Hercules iedere dag een andere hobby had geprobeerd. Zo probeerde ze een paardrij-initiatie, een kookles, badminton, ballet, kalligrafie, een scoutsactiviteit, tekenles, dramatische expressie, pianoles, rope skipping, boogschieten en karate. Geen van deze twaalf activiteiten hadden haar hart veroverd, en ze besloot dan maar dat hobby's zoeken haar hobby was. De klas klapte bijna net zo hard als voor Arianes klasgenoot Jarno. Zijn hobby was tv kijken en in zijn spreekbeurt vertelde hij de leukste grappen na uit zijn favoriete aflevering van The Simpsons.

Maar Arianes obsessie om een hobby te vinden was dus geboren. Ze nam het heel structureel aan: ze had een groot schrift gekocht met haar spaarcenten. Op de eerste pagina maakte ze een lijst van hobby's die ze wou uitproberen. Op de volgende pagina's besteedde ze aan iedere hobby een bladzijde, waar ze kort beschreef wat haar aantrok in die hobby en wat ze, na het beoefenen, ervan vond. Ze wou iedere hobby een kans geven en besteedde bijvoorbeeld aan postzegels verzamelen een half jaar. Dat maakte dat ze ook verschillende hobby's tegelijkertijd uitoefende. Haar record was negen hobby's tegelijkertijd (schaken, thaiboksen, houtbewerken, banketbakken, weven, pingpong, sterrenkijken, voetbal en vreemde munten verzamelen).

Dirk en Brigitte waren niet bepaald de ouders die haar iets in de weg legden. Maar op den duur werden haar hobby's zeer uiteenlopend en geografisch verspreid. Dirk kon door zijn drukke agenda Ariane sowieso niet rondrijden. Brigitte werkte dan wel niet full time, ze deed

vaak acte de présence en presentatiewerk, klussen die vaak 's avonds of in het weekend plaatsvonden. Dus besloot Dirk een privéchauffeur in te huren.

Deze regeling bracht voor Brigitte een noodlottige situatie teweeg. In de week zat zij overdag veel alleen thuis, en op de zeldzame avonden dat Ariane thuis was, moest Brigitte werken. Brigitte, die opgegroeid was in een gezin met vijf kinderen, miste leven in huis. Gaandeweg kreeg ze een depressie, die ze probeerde te temperen door af en toe een glas wijn te drinken. Maar glazen werden flessen, wijn werd porto.

Omdat Dirk voornamelijk getrouwd was met zijn werk, had hij helemaal geen oog voor wat er met zijn echtgenote van vlees en bloed aan de hand was. De pientere Ariane had wel gemerkt dat er iets aan het veranderen was met haar mama. Ze zag er niet altijd even monter uit en haar adem had een vreemd geurtje. Maar toen ze haar moeder vroeg wat er aan de hand was, kon Brigitte haar dochter meestal sussen met ontwijkende antwoorden. Het was alsof Brigitte op een heel lang zeil zat, ingesmeerd met glibberige bruine zeep, en dat zeil lag op een vals platte helling. In het begin merkte ze niet dat ze aan het afdalen was, maar voor ze het wist was ze afgegleden in de diepste afgrond. Op haar dieptepunt kon ze twee flessen whisky drinken, en door de geleidelijkheid waarmee haar verslaving was ontstaan, functioneerde ze nog perfect ook. Ze dronk overdag of wanneer Ariane in bed lag, en aangezien Dirk meestal maar laat thuis was (als hij al thuiskwam) gaf dat haar iedere dag flink wat uren om zich te intoxiceren.

Rond Arianes dertiende verjaardag begon Brigittes alcoholisme zijn tol te eisen. Na een nachtelijke opdracht had ze op de terugweg een auto-ongeval gehad. In het ziekenhuis werd bij de bloedcontrole bijna vier promille alcohol in haar bloed waargenomen. Dirk loste het op zijn manier op: Brigitte werd drie maand opgenomen in een afkickkliniek in Zurich (naar verluidt samen met een rist van 's werelds bekendste artiesten, acteurs en muzikanten). Ariane logeerde gedurende die tijd afwisselend bij een schoolvriendinnetje of bij de ouders van Brigitte. Eens ontslagen ging het een tijd beter met Brigitte. Maar de wolken in haar hoofd stapelden zich weer op en werden donkerder dan ooit. Ze begon opnieuw te drinken. Dirk vond een nieuw afkickcentrum in

Nederland, een stuk dichterbij huis zodat Brigitte in de weekends toch thuis kon zijn bij Ariane. Brigitte bleef worstelen met haar verslaving en zwaar depressieve gevoelens, tot ze de strijd uiteindelijk opgaf. Dirk vond haar op een nacht terug in het zwembad. Ze had een overdosis slaappillen genomen en sprong bedwelmd het water in, waarna ze verdronk.

“Ariane heeft mij altijd de dood van haar moeder verweten. Ik snap haar ergens wel.” Dirks stem stokte. “Ik hou mij altijd voor dat mijn enige fout was dat ik het niet heb zien aankomen. Misschien had ik wat minder moeten werken. Maar ik kón niet anders. Ik zat middenin drie overnames en was terzelfder tijd ook nog drie bedrijven aan het runnen.”

Simon liet even een stilte vallen. “Wat is jouw job dan, dat je het zo druk hebt?”

“Ik ben CEO van Vervaecke Industries.”

De vraag die al van bij hun ontmoeting aan het malen was in Simons achterhoofd werd eindelijk beantwoord. “Maar dan bent u Dirk Vervaecke?”

“Dat klopt ja.”

“De rijkste persoon op aarde?”

“Ik heb dertien beursgenoteerde bedrijven uit de grond gestampt en tienduizenden jobs gecreëerd. Dat ik de rijkste ben, is daar enkel een neveneffect van.”

“Jezus, dertien verschillende bedrijven! Werk jij jezelf dan niet te pletter?”

“Misschien is het net dat wat er gebeurd is, ja.”

Simon fronste. “Hoe bedoel je?”

“Ik was in Houston voor een consultatie in het Anderson Cancer Center. Een second opinion. Ik heb kanker. Aan mijn pancreas. Terminaal. De dokter gaf mij nog een maand of zeven, hoogstens acht.” Simon staakte zijn spervuur aan vragen en moest voor het eerst naar zijn woorden zoeken. “Oh... Het spijt me,” was het enige wat hij stilletjes kon uitbrengen.

Dirk wist ook niet goed hoe hij hier verder moest op reageren. Beide mannen keken even ongemakkelijk voor zich uit. Na een poos

haalde Dirk ostentatief een boek uit zijn aktetas en zwaaide het even naar Simon. Die knikte en liet Dirk lezen. Zelf koos Simon een superheldenfilm uit het entertainmetaanbod, stopte zijn oortjes in en begon nerveus te tokkelen op zijn armleuning terwijl hij de film bekeek.

Toen het vliegtuig geland was en de deur naar de gate openging, verzamelde Simon zijn spullen en stak ze in zijn rugzak. Hij bedankte Dirk en wenste hem nog veel sterkte toe. Dirk vroeg Simon om hetgeen hij hem net toevertrouwd had, voor zich te houden. Moest het nieuws van zijn imminente dood de verkeerde oren bereiken, dan kon dat de beurswaarde van zijn bedrijven doen kelderen. Simon beloofde plechtig zijn mond te houden, nam afscheid en stapte het vliegtuig uit.

Dirk bleef nog even zitten. Zijn volgende vlucht was pas over een uur of drie. Hij keek naar zijn nog lege to-do-lijstje. Hij nam zijn pen en schreef naast het eerste puntje: “Ariane bellen.”

3

21 JANUARI - 9.05 UUR (STOCKHOLM)

De zon scheen en de hemel was net zo blauw als een Intex opblaaszwembadje. Het was een mooie maandagochtend in Stockholm. Bijtend koud, dat wel, maar dat was normaal voor de tijd van het jaar. Als je diep inademde, sneed de koude als een microscopisch klein keukenmesje langs je neusholte tot in je longblaasjes. Tientallen fietsers in fleurige winterjassen zwermden in beide richtingen over het fietspad van de Gjørwellsgatan. De ademwolkjes die ze uitstootten waren als de rookpluimen van stoomtreinen. Michael was te vermoeid om oog te hebben voor de kleurrijke choreografie van metaforische locomotieven. Hij had die nacht nochtans een mooie negen uur geslapen. Dat hij toch moe was, maakte hem erg humeurig. Een fietser reed het voetpad op richting een kantoorgebouw en scheerde rakelings naast hem. Michael wou zich omdraaien om hem de huid vol te schelden, maar hield zich ternauwernood gedeisd.

Michael keek op zijn horloge. Hij was al exact twaalf minuten Sven Andersen aan het schaduwen, van zijn appartement tot aan zijn werkplek. Andersen stapte het gebouw van Dagens Nyheter binnen, een vooraanstaande krant in Zweden, waar hij als onderzoeksjournalist werkte. Michael haalde een notitieblokje boven en schreef Svens aankomsttijd op. De journalist was de twee vorige dagen op ongeveer hetzelfde tijdstip aangekomen. Michael besloot dat de kust veilig was om eens een bezoek te brengen aan Andersens appartement in de Gyllenborgsgatan, en keerde op zijn stappen terug.

Een duif trippelde voorbij, op nog geen meter van Michaels voeten.

Hij kreeg een haast onweerstaanbare drang om het beest een trap te geven, maar kon zichzelf opnieuw op het nippertje bedwingen. Michael had eerder die dag al “vermoeidheid” en “humeurigheid” gegoogeld en kwam op een site terecht die het over een burn-out had. Het leek hem wel te kloppen. De auteur van de pagina raadde de lezers, die zich herkenden in de symptomen, aan om met een therapeut te gaan praten. Dat leek Michael maar niets. Praten was zijn ding niet. En al zeker niet over zichzelf, laat staan over zijn emoties.

Hij was zijn carrière begonnen bij de Britse Special Forces. De stille jongen werd er een zwijgzame man die zonder morren de gevaarlijkste en veeleisende missies tot een goed einde bracht. Toen hij zijn vrouw leerde kennen, besloot hij af te zwaaien en een job in de privésector te zoeken. Als getraind militair vond hij vrij snel werk als beveiliging, maar de risicopremies lagen een stuk lager dan bij de Forces. Met een baby op komst kon hij een extra cent best gebruiken. Na zijn uren nam hij meer en meer klussen aan via een ex-collega-militair. Om sommige van die jobs tot een goed einde te brengen, moest Michael criminele feiten plegen. Zijn meest gewaardeerde eigenschap was dat hij zich geen vragen stelde en ook geen wroeging achteraf had. Zijn schuldgevoel gleed van hem af als water van een eend. Dus voor “vuile” jobs werd Michael vaak gevraagd én ruimschoots vergoed, zodat hij na een tijdje zijn baan als beveiliging kon stoppen.

En toen werd zijn zoontje Dean geboren. Bij de geboorte was meteen duidelijk dat er iets niet klopte. Zijn hartje. Na een intense reanimatie werd Dean op de dienst neonatologie onderworpen aan een hele batterij tests. Hij bleek een zeldzame stofwisselingsziekte te hebben, die te behandelen was, maar de medicatie was peperduur. Om die te financieren, nam Michael zijn huidige job aan, bij een mysterieuze organisatie genaamd GAMS. Zij waren op de hoogte van de situatie waarin Dean zich bevond, en boden aan om naast Michaels loon ook de medische kosten te dekken. In ruil moest Michael een contract ondertekenen dat bepaalde dat hij voor onbepaalde duur opdrachten moest uitvoeren voor hen, waardoor Michael meerdere dagen en weken per maand klussen uitvoerde in het buitenland.

Het huwelijk tussen Michael en zijn vrouw Steph had altijd iets van

een eenrichtingsstraat gehad. Steph nam alle initiatief, Steph nam alle beslissingen, Steph nam altijd het woord. Als een generaal zette ze de lijnen uit, en Michael volgde ze als een plichtbewuste voetsoldaat. Tot de geboorte van Dean werkte deze verstandhouding perfect. Michaels veelvuldige afwezigheid, de grote onzekerheid om Deans gezondheids-toestand en de mysterieuze nieuwe werkgever (die geen loonbrieven stuurde of ziekteverzekering voorzag) bliezen hun huwelijk richting de klippen. Steph had nood aan een klankbord, wat Michael niet voor haar kon zijn. Toen Dean negen maanden oud was, en zijn gezondheidstoestand iet of wat gestabiliseerd was, kondigde Steph aan dat ze wilde scheiden. Michael had geknikt en het huis verlaten. De scheiding verliep rimpelloos, Michael aanvaardde Stephs voorwaarden als een laatste bevel dat hij voor haar uitvoerde. En zo stortte hij al negen jaar plichtbewust hetzelfde bedrag op haar rekening. Genoeg om Deans medicatie te betalen en nog wat extra voor maandelijkse inkopen en de huur. In ruil mocht Michael een of twee keer in de maand, afhankelijk van zijn werkschema, op bezoek komen bij Dean. Meestal speelden ze voetbal in de tuin of bouwden ze wat er in de nieuwe legodoos zat die Michael steevast meebracht. Veel zeiden ze niet, maar de korte, stille ontmoetingen gaven Michael net genoeg motivatie om weer aan de slag te gaan.

Ondertussen was Michael bijna aan het appartement op de Gyllenborgsgatan. Zijn opdracht was duidelijk: Andersen moest sterven, en om zijn overlijden niet al te verdacht te doen overkomen, moest het op een ongeluk lijken. Zijn appartement was behoorlijk oud en werd verwarmd met een ongekeurde gasinstallatie, dus Michael zou de afvoer saboteren, waardoor de journalist in zijn slaap zou stikken.

Het GAMS, dat stond voor Global Arms Manufacturing Syndicate, was een clandestiene sectororganisatie van de wapen-industrie. Insiders noemden het meestal “Het Syndicaat”. Hun officiële mission statement was “de economische belangen van de wapenindustrie wereldwijd te verdedigen”. In realiteit probeerden ze de wereld in een constante staat van conflict te houden om zo de verkoop van hun wapens te garanderen, en zelfs te stimuleren. Het verdedigen van die economische belangen gebeurde niet noodzakelijk

binnen het wettelijke kader waar andere lobbygroepen zich wel aan hielden. Michael had bijvoorbeeld de opdracht gekregen om Andersen van kant te maken, omdat die gecontacteerd was geweest door een klokkenluider binnen een Zweedse wapenfabriek. Die man had lucht gekregen van een schimmige deal tussen de fabriek en Saoedi-Arabië, waarbij veel meer wapens werden verhandeld dan er op papier vermeld stond. De hele zaak was een beerput van een ongekende schaal, gevuld met corruptie, fraude, zwart geld en omkoping. Om hun economische belang te vrijwaren, wou Het Syndicaat over het deksel van de put het liefst een stevige laag gewapend beton gieten. Met de klokkenluider was al korte metten gemaakt, maar Het Syndicaat wist niet zeker wat Andersen wist. Hun ervaring leerde hun echter dat als zo'n onderzoeksjournalist onraad rook, ook al was het maar een zweempje, hij op zoek ging naar de oorsprong van de stank, en dat moest ten alle tijde vermeden worden. Dus werd Michael ingeschakeld.

Sven Andersen had ooit op een dronken avond tegen vrienden gezegd dat hij het liefst zou sterven in zijn slaap. Dat had vannacht gekund. Alleen had Andersen die morgen zijn laptop laten liggen op zijn koffietafel. Hij was net gaan zitten aan zijn bureau op de redactie van Dagens Nyheter met een verse kop koffie, toen hij ontdekte dat er in zijn laptoptas enkel een schrift, losse notities, twee boeken, een pennenzak en een dictafoon zaten. Geen laptop. Andersen besloot diep zuchtend terug te keren naar zijn appartement.

Michael bewoog zich onopvallend maar gedetermineerd richting de voordeur van Andersens appartementsgebouw. Hij droeg een donkere jas en een zwart petje dat zijn gezicht verborg. Zijn blik richtte hij naar beneden en hij vermeed elk oogcontact. Zijn lederen, op maat gemaakte handschoenen voorkwamen dat hij ergens zijn vingerafdrukken zou achterlaten. Op zijn verkenning de dag ervoor, had hij gemerkt dat de deur van het appartementsgebouw niet meer goed in het slot viel. Zelfverzekerd duwde hij tegen de deur en in een wip stond hij binnen. Hij marcheerde richting trappenhal, snelde naar het tweede verdiep en bewoog zich naar Andersens voordeur. Het slot was oud, Michael had het in minder dan een halve minuut geforceerd zonder een spoor na te laten. Snel stapte hij de hal van het appartement binnen,

sloot hij voorzichtig de deur achter zich, en nam hij even het appartement tot zich. Zijn blik landde op de gaskachel in de woonkamer. Hij knielde voor het verwarmingstoestel en begon het bedieningspaneel open te schroeven.

Toen Andersen in de hal binnenkwam en oog in oog stond met een geknielde Michael, waren beide heren een volle seconde versteend. Michael beseftte dat het de eerste keer in maanden was dat hij iemand zo lang recht in de ogen keek. Hij duwde die gedachte naar de achtergrond en liet zijn instinct het overnemen. Het officiële startschot van plan B. Michael sprong recht en haalde zonder twijfel met zijn rechtervuist uit naar Andersen. Die was een meer dan verdienstelijke badmintonspeler en had daardoor vrij goede reflexen, waardoor hij Michaels gigantische knots ternauwernood kon ontwijken. Andersen keerde zich naar de deur om weg te lopen, maar Michael herpakte zich. Hij greep Andersen bij de kraag en gooide hem met een mooie ipponworp tegen de grond. Michael had de zwarte gordel in judo. En karate ook, uiteraard. De slungelige journalist had weinig verhaal tegen de brute kracht van de ex-commando. Michael zette zijn enorme klauwen rond Andersens hals en kneep diens luchtwegen onherroepelijk dicht. De arme Andersen probeerde nog om hulp te roepen, maar meer dan een gedempte ademstoot kon hij niet uitbrengen. In een wanhopige poging zijn imminente dood te ontlopen, kronkelde Andersen zijn lichaam in onmogelijke bochten en sleurde hij met de moed der wanhoop aan Michaels armen. Die gaf geen millimeter toe. Andersens doodstrijd nam anderhalve minuut in beslag, maar Michael loste zijn greep pas een halve minuut later, om zeker te zijn. Zonder zijn lederen handschoenen uit te doen, voelde hij met twee vingers in de nek van zijn slachtoffer. Geen hartslag. Michael stond op en keerde terug naar het bedieningspaneel van de gaskachel, dat hij netjes terug monteerde zoals hij het aangetroffen had. Terwijl dacht hij na wat er nu moest gebeuren. De wurgsporen op het lijk zouden het moeilijk maken om het op een ongeluk te doen lijken. Ook een zelfmoord esceneren zou veel te veel vragen oproepen. Daarom besloot Michael dat het lichaam moest verdwijnen. Hoewel

hij zoiets al vaker voor elkaar had gekregen, bondsde zijn hart in zijn keel. Het zou een uiterst onaangename klus worden en de drukke stedelijke omgeving zou het hem niet makkelijker maken. Maar hij wist wat hem te doen stond. Hij viste Andersens smartphone uit diens broekzak, schakelde het toestel uit en spoelde zijn simkaart door het toilet. Daarna verstopte Michael het lijk voorlopig onder het bed en vertrok uit het appartement zonder dat iemand hem opmerkte.

Michael stond in de gigantische hypermarkt die hij had opgemerkt toen hij met de bus van de luchthaven de stad inreed. Hij vergeleek het boodschappenlijstje in zijn hoofd met de zaken die in zijn karretje lagen: drie grote sporttassen, een plastic zeil, stevige tape, een koksmes, de grootste kniptang uit het aanbod, een babyfoon met videofunctie, batterijen voor de babyfoon, een ademhalingsmasker, twintig industriële afvalzakken, een hoop spanbandjes om die zakken hermetisch af te sluiten, een latex slagersschort, latex handschoenen maatje L, enkele sponzen, vijf liter allesreiniger op basis van waterstofperoxide (verwijdert alle bloedsporen definitief), een metaalzaag, extra bladen voor de zaag (het geluk zat Michael voor een keer mee - hij had bladen met extra grote tanden gevonden, perfect om door been te zagen) en een plooischop (hij wou niet gespot worden met een opvallend grote schop - de compacte plooischop paste zo in een van de sporttassen). Michael rekende cash af en wandelde met gebogen hoofd terug naar het safehouse, waar hij zijn aankopen tijdelijk stalde. Hij moest nu enkel nog een huurwagen zien te vinden bij een firma die niet al te veel vragen stelde en cash geld aanvaardde.

Twee uur later parkeerde hij zich aan het begin van de Gyllenborgsgatan, en wachtte tot de straat leeg was om met drie sporttassen onopgemerkt binnen te glippen in Andersens appartementsgebouw. In een mum van tijd was hij het appartement terug binnen en gooide hij de drie sporttassen op de vloer van de woonkamer. Als eerste haalde hij de babyfoon uit een van de sporttassen, samen met de batterijen. Na een korte, positieve test, ging hij op kousenvoeten de gang terug op. Hij plaatste de camera van de babyfoon onopvallend achter een brandblusapparaat en richtte het op de trappenhal. Tijdens zijn verkenningsronde had Michael gemerkt dat Andersen een eenzaat was die

nooit bezoek ontving op zijn appartement. Maar een uitzondering viel niet uit te sluiten, vandaar dat Michael een camera plaatste om in te schatten welk gezelschap zich op de gang begaf. Een blik naar buiten zou ook handig zijn om te weten wanneer de kust veilig zou zijn om met drie overvolle sporttassen onopgemerkt naar buiten te gaan.

Terug in het appartement sloot Michael de deur van binnenuit. De uitvoering van plan B was ingezet. In zijn hoofd overliep Michael de verschillende stappen nog eens. Badkamer afdekken met plastic zeil en tape (behalve het bad). Slagaders doorsnijden en zoveel mogelijk bloed draineren uit het lichaam. Bloed wegspoelen. Romp opensnijden, ribbenkast open zagen en alle ingewanden en organen wegsnijden en hermetisch opbergen in de vuilniszakken. Resterende ledematen afzagen en opbergen. Met allesreiniger alles driemaal poetsen en al het gebruikte materiaal wegstoppen in vuilniszakken. Het appartement volledig afstappen om zeker te zijn dat er geen sporen zijn achtergebleven. Alle materiaal naar de wagen brengen, de stad uitrijden, alle bewijsmateriaal anderhalve meter diep begraven op een afgelegen plek.

Michael was niet aan zijn proefstuk toe. Alleen had hij in voorgaande situaties alles nauwgezet gepland, waardoor hij geen pottenkijkers én zeeën van tijd had. Nu bestond de kans dat er iemand aanklopte, en er waren honderden bliken die hem konden identificeren. Ondanks het negatieve gesternte vatte Michael moed. Anders was een schriele kerel, het ontmantelen zou goed vooruitgaan. Hij schatte rond een uur 's nachts klaar te zijn, perfect om op zoek te gaan naar een verlaten begraafplaats buiten Stockholm.

Tijdens haar lunchpauze - vijf minuten tussen twee meetings door - had Sarah Andersen haar broer Sven een WhatsApp gestuurd: "Ben rond 19u30 bij jou. Tot dan!". Ze had een stresserende dag achter de rug, waardoor ze er helemaal niet bij stilstond dat haar broer nooit had teruggestuurd. Het kwam niet in haar op dat er iets gebeurd was met Sven. Hij was een warhoofd, de kans was groot dat hij weer ergens zijn gsm was kwijtgespeeld en dat hij daarom niet geantwoord had. Of misschien was hij weer zo opgegaan in zijn werk dat hij alle besef van tijd verloor. Dat gebeurde wel vaker. Enkele maanden geleden had

Sarah het initiatief genomen om tweewekelijks bij elkaar te gaan dineren. Ze scheelden maar anderhalf jaar en hadden tijdens hun jeugd een heel hechte band gehad. Maar studies, werk en Sarahs gezinsleven (ze had een man en twee kinderen) hadden hen wat uit elkaar gedreven. De dinertjes moesten hen weer dichterbij elkaar brengen. Deze avond was het Svens beurt en de radiostilte van haar broer deed Sarah vermoeden dat hij hun afspraak rats vergeten was. Het zou dus pizza of afhaalchinees worden, en dat stemde Sarah welgezend. Haar man was diëtist en ze at de laatste tijd wat te veel quinoa naar haar zin.

Sarah woonde op een half uur rijden van Stockholm, maar werkte wel in de stad, als consultant. Haar werk lag aan de rand van de stad. Omdat ze nooit een parkeerplek vond in de buurt van Svens appartement, besloot ze de bus te nemen richting centrum, en liet ze haar wagen op de bedrijfsparking staan. Toevallig nam een collega diezelfde bus, en sloegen ze aan de praat. Haar collega had een sappige roddel gehoord over een HR-manager die gespot was op een eroticabeurs in nogal compromitterende omstandigheden. Sarah miste ei zo na haar busstop. Toen ze afstapte, bekeek ze haar smartphonescherm om te zien of Sven al boven water was gekomen. Nee, dat was hij niet. Ze besloot om hem te bellen, maar kwam meteen op voicemail terecht.

Ondanks de hectiek die de ochtend, en vooral twee kinderen, met zich meebracht, had ze 's morgens de ingeving gehad om de reserve-sleutel van Svens appartement in haar handtas te steken. Ze was nu blij dat ze haar voorgevoel gevolgd was, want dan hoefde ze op zijn minst niet op straat te wachten tot Sven thuiskwam. Ze moest even graven in haar handtas om de sleutelhanger terug te vinden, maar ze merkte dat de deur niet in het slot was gevallen en stapte het appartementsgebouw binnen. Terwijl ze trappen opwandelde, belde ze nog eens naar Sven. Op zijn voicemail sprak ze iets in: "Hey Sven, ik ben al op je appartement. Als het pizza wordt, voor mij dan een quattro stagione. Haast je wat, en tot straks!".

Sarahs stem deed de babyfoon oplichten, wat meteen Michaels aandacht trok. Het was de tweede keer dat de babyfoon hem waarschuwde. Hij legde de zaag die hij in zijn handen had voorzichtig op de grond en keek wat er zich op het schermje afspeelde. De eerste keer was

het een oude vrouw geweest, die haar boodschappentrolley trede per trede de trap opsleepte. Vervolgens slofte ze tergend haar appartement in, wat verder op de gang. Michael zag meteen dat het deze keer geen loos alarm zou zijn. Sarah stapte doelgericht op Svens deur af. Michael hoorde de twee sleutels in haar hand klingelen. Vliegenvlug stroopte hij de met bloed besmeurde handschoenen in een van de vuilzakken en als een volleerd chirurg greep hij twee nieuwe latex handschoenen, die hij tot over zijn pols aanspande en liet klakken. Hij verstopte zich achter de deur van de gang die naar de keuken leidde en hield zijn adem in.

Op het moment dat Sarah het appartement binnenkwam, sloeg haar gemoed om. Er hing een chemische geur in het appartement die ze niet meteen kon thuisbrengen en ze voelde een onverklaarbare spanning in de lucht hangen. Haar buikgevoel vertelde haar dat er iets niet pluis was. Ze sloot de deur en met een onzekere stem vroeg ze naar haar broer. “Sven? Ben je hier?”. Een dreigende stilte als antwoord.

Ze stapte de gang in die naar de keuken leidde, Michael kwam van achter haar en volgde geruisloos in haar zog. Sarah hield halt in het deurgat van de keuken en inspecteerde het interieur. Het lag er slordig bij, maar ze zag niets verdacht. Ze zag ook haar broer niet, maar toch herhaalde ze vragend zijn naam nog eens. Meteen haar laatste woorden. Michael sloeg vanuit haar rug zijn rechterarm over haar rechterschouder en greep in een vloeiende beweging de linkerkant van haar kaak vast. Simultaan legde hij zijn linkerhand op de rechterkant van haar achterhoofd. Nog voor Sarah besepte wat er aan de hand was, gaf Michael een krachtige diagonale ruk aan haar hoofd, waarmee hij twee nekwervels in haar nek brak. Alle spanning verdween uit haar lichaam en Sarah zakte als een pudding in elkaar. Michael ving haar op en legde haar op de grond. Hij bekeek haar gezicht en merkte de sprekende gelijkenis met de journalist op. Dat moest Andersens zus geweest zijn.

Collateral damage heet het in het militaire vakjargon. Onbedoelde schade aan burgers bij het uitvoeren van een missie. Michael had het al een paar keer meegemaakt maar had er nooit echt mee ingezet. Nu wel. Hij kon moeilijk slikken, zijn ademhaling versnelde. Hij vocht tegen de tranen, ook al had hij die vrouw nooit gekend. Met zijn rug

tegen de muur liet hij zich op de grond zakken en sloot de oren. Hij dacht aan de meditatie-oefeningen die zijn karatemeester hem ooit geleerd had en na enkele minuten had hij zijn ademhaling weer onder controle en kon hij wat helderder denken. Er stond hem dubbel zo veel werk als voorheen te doen, maar het was niet zo dat hij meer tijd had om de klus te klaren. Hij had enkele stressvolle uren voor de boeg, maar Michael zag twee lichtpuntjes in de nachtelijke duisternis. De Andersens waren vooreerst graatmager, dat scheelde wat in sleurwerk. Nog altijd zo'n honderdentien kilo droog aan de haak, maar toch. Daarnaast had Michael ook meer dan genoeg materiaal aangeschaft in de hypermarkt, waardoor hij op dat vlak niet in de problemen zou komen.

Het verzagen en verpakken van de lijken verliep voor de rest gesmeerd. Tijdens het transport van de sportzakken, die volgepropt waren met vuilniszakken, liep Michael in de vroege uren geen levende ziel tegen het lijf. Het zoeken naar een afgelegen plek om heel de handel te begraven nam wel wat tijd in beslag, en het graven van twee putten was ook bijzonder tijdrovend. Toch kwam Michael even voor zonsopgang veilig en wel terug aan in het safehouse. Had hij ál het bloed uit de badkamer weggepoetst? Had hij alle bewijsmateriaal begraven? Had hij geen haar in het appartement achtergelaten? Waren er echt geen getuigen? Die knagende vragen hielden Michael nog een tijdje wakker, maar hij was zo uitgeput dat hij uiteindelijk toch de slaap kon vatten. Hij sliep anderhalve dag en vertrok toen uit Zweden.

De verdwijning van de Andersens zou in de daaropvolgende jaren nooit opgehelderd worden en vormde een rijke voedingsbodem voor allerhande complottheorieën. Ook al had Michael al het een en het ander meegemaakt in zijn illustere carrière, hij zou zich nog voor de rest van zijn leven afvragen hoe hij ooit het safehouse in Stockholm had kunnen verlaten zonder handboeien om zijn polsen.